

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 100/10
Luxemburg, 7 octombrie 2010

Concluziile avocatului general în cauza C-235/09
DHL Express (France) SAS/Chronopost SA

În opinia avocatului general Cruz Villalón, interdicția impusă de o instanță națională competentă unei persoane care contraface o marcă comunitară înregistrată de a continua să utilizeze respectiva marcă, are, ca regulă generală, efecte în întreaga Uniune

Instanțele naționale ale celorlalte state membre trebuie să recunoască măsurile coercitive care garantează interdicția și să le pună în aplicare în conformitate cu dreptul național

Regulamentul privind marca comunitară¹ prevede un titlu de proprietate intelectuală uniform ale cărui efecte se aplică pe întreg teritoriul Uniunii și instituie, pentru protecția acestuia, un sistem jurisdicțional specializat structurat pe două nivele. Pe de o parte, Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (OAPI) ale cărui decizii pot fi atacate în fața Tribunalului de Primă Instanță și eventual, în fața Curții de Justiție, se pronunță cu privire la litigiile între un particular și autoritatea administrativă însărcinată cu înregistrarea mărcii comunitare. Pe de altă parte, instanțele competente în domeniul mărcilor comunitare, care sunt un număr limitat de instanțe naționale de primă și de a doua instanță desemnate de fiecare stat membru, soluționează litigiile între particulari. În cadrul acestui sistem, instanțele naționale acționează ca organe specifice ale Uniunii.

În conformitate cu regulamentul, instanțele competente în domeniul mărcilor comunitare care constată o contrafacere sau o tentativă de contrafacere a unei mărci comunitare emit o ordonanță pentru a interzice persoanei care contraface marca respectivă să continue actele de contrafacere sau de tentativă de contrafacere. De asemenea, acestea pot adopta, în conformitate cu legea națională, măsurile adecvate pentru garantarea respectării acestei interdicții..

Societatea Chronopost SA este titulara mărcilor franceză și comunitară „WEBSHIPPING” în legătură, în principal, cu serviciile de colectare și distribuire de corespondență. Aceste mărci fuseseră deja înregistrate când DHL Express (France) SAS a început să utilizeze același semn pentru a desemna serviciile de gestiune de curierat urgent accesibil în principal prin intermediul internetului. În 2007, Tribunal de Grande Instance (Tribunalul de Mare Instanță) din Paris, acționând în calitate de instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare, a constatat contrafacerea mărcii și a interzis DHL să continue activitățile de contrafacere. De asemenea, aceasta i-a impus o penalitate cu titlu cominatoriu, și anume o sancțiune pecuniară în cazul în care nu respectă interdicția.

În ultimă instanță, DHL a introdus în fața Cour de Cassation (Curții de Casație) un recurs în legătură cu care Chronopost a inițiat, la rândul său, un recurs incident prin care contestă limitarea efectelor interdicției și ale penalității cu titlu cominatoriu la teritoriul francez. În acest context, Cour de Cassation a sesizat Curtea de Justiție cu o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare pentru a obține, în esență, clarificări cu privire la întinderea teritorială a interdicției de a continua activitățile de contrafacere impuse de o instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare și cu privire la întinderea măsurilor coercitive adoptate pentru a garanta respectarea acestei interdicții.

¹ Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146).

În concluziile prezentate astăzi, avocatul general Cruz Villalón consideră, în primul rând, că **o interdicție impusă de o instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare are, în principiu, efecte de plin drept pe întreg teritoriul Uniunii.**

În această privință, avocatul general amintește că regulamentul conferă instanței naționale competente atribuția de a declara că o marcă a fost contrafăcută pe teritoriul unuia sau mai multor state membre, cu scopul de a permite titularului acesteia să acționeze în fața unei singure instanțe împotriva actelor de contrafacere săvârșite în diferite state membre. Or, marca a cărei contrafacere a fost constatată de instanță este o marcă acordată de Uniune a cărei protecție jurisdicțională a fost atribuită unor instanțe naționale specifice ale Uniunii ale căror hotărâri au astfel, ca regulă generală, efecte pe întreg teritoriul Uniunii.

Cu toate acestea, dacă respectiva contrafacere sau acțiune inițiată împotriva acesteia se limitează la un anumit spațiu geografic sau lingvistic, domeniul de aplicare al hotărârii instanței se va limita la acest spațiu. Rezultă că, întrucât interdicția este consecința naturală a constatării contrafacerii, întinderea teritorială a acestei interdicții coincide, în principiu, cu cea a contrafacerii.

În al doilea rând, avocatul general consideră că **măsurile coercitive își produc efectele pe teritoriul pe care instanța a constatat încălcarea și a pronunțat interdicția.**

Astfel, lichidarea și punerea în aplicare a acestor măsuri privesc o etapă ulterioară în cursul căreia puterea represivă intervine în cazul încălcării interdicției. Instanța care a impus penalitatea cu titlu cominatoriu va fi competentă să asigure lichidarea acesteia și punerea sa în aplicare numai atunci când încălcarea s-a produs pe teritoriul statului membru al respectivei instanțe. În schimb, atunci când interdicția este încălcată într-un alt stat membru, lichidarea și punerea în aplicare vor intra în competența instanței acestui alt stat.

Cu toate acestea, pentru a asigura respectarea interdicției, **instanța statului în care a fost încălcată interdicția este obligată să recunoască efectele penalității cu titlu cominatoriu impuse de instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare a celui alt stat membru în conformitate cu normele de recunoaștere reciprocă prevăzute de Regulamentul Bruxelles I².**

În același timp, măsurile de această natură trebuie să fie conforme particularităților fiecărui sistem juridic. Pentru acest motiv, **dacă dreptul intern permite**, instanța statului pe teritoriul căruia a fost încălcată interdicția se va limita la a recunoaște hotărârea și **la a aplica penalitatea cu titlu cominatoriu la cazul concret.** În schimb, **dacă dreptul său intern nu prevede nicio dispoziție de această natură, respectiva instanță va trebui să ia în considerare obiectivul represiv în conformitate cu dispozițiile interne.**

MENȚIUNE: Concluziile avocatului general nu sunt obligatorii pentru Curtea de Justiție. Misiunea avocaților generali este de a propune Curții, în deplină independență, o soluție juridică în cauza care le este atribuită. Judecătorii Curții urmează să delibereze în această cauză. Hotărârea va fi pronunțată la o dată ulterioară.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720

² Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74).